

Едно бойковче посочи на дѣда Генка Митковата кѣща. Той възло се втурна въ нея, като силно хлопна вратнята, изведнажъ се озъва верѣдъ двора и охиленъ и грѣмко изтѣрси:

— Дубрутру!... Помози Богъ, булка!...

Хазайката вдовица — едра, червендалеста, възпрѣтната и прѣвѣрзала главата си съ бѣла кърпа, сънародница на покойния Андраши и страшна любителка на кренвирши, гулашъ и бира — бѣше разхвърляла изъ цѣлия дворъ дрехи, да ги пере, а слугинята ѝ — едно малко и хубавичко вакарелче — до вратата на една стая опухваше перушиняви възглавници. Тя сама бѣше наела цѣлата кѣща и даваше отдѣлни стаи на бежари, на които прислугваше. По прозорцитѣ бѣха наредени саксии съ фуксии, пеларгонии и хортенци.

Едно малко рунтаво бѣло кученце — любимецъ на хазайката — се вплете въ дѣдовитѣ Генкови крака и заджавка.

Двоицата квартиранти бѣха прѣди малко излѣзли да се разходятъ прѣзъ туй хубаво врѣме изъ Пепиниерката и да пиятъ утринното си млѣчно кафе — прѣди да отидатъ на работа.

Хазайката смутено изгледа толкозъ свободния старецъ и го запита:

— Ща дѣришъ овде, дѣдо?

— Митка!... Я му кажи да излѣзе, че ми много трѣбва! У него има крѣчма!... Нося му армаганъ и писмо отъ село, пакъ има и двѣ-три лакардии да му кажа.

И дѣда Генко погледна инстинктивно къмъ стаитѣ и клюмна къмъ тѣхъ съ глава.

Маджарката оста въ недоумѣние. Тя помисли, че старецътъ е сгрѣшилъ кѣщата. По-послѣ ѝ дойде на ума и нѣкаква недобра мисль.

— Митка, Митка, дѣто у васъ живѣе момчето! прибѣрза та обясни дѣдо Генко.

— А какъ негово име?

— Митко!... Митко Нединъ, ако питашъ, по-добрѣ. Нали ти казвамъ!